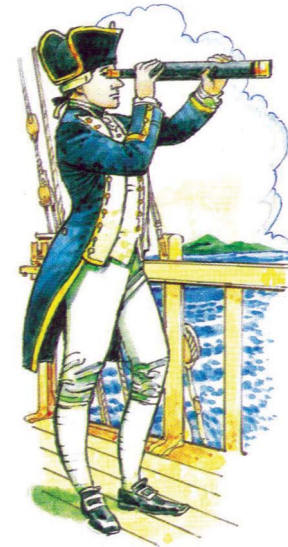

КАПЕТАН КУК

Ребека Левен

Илустровао
Дејвид Кузик

Историјски саветник:
Џон Вули, Меморијални музеј капетана Кука,
Витби

Превео
Никола Пајванчић

Наслов оригинала

Rebecca Levene
CAPTAIN COOK

Copyright © 2005 Useborne Publishing Ltd.

Translation Copyright © 2008 за српско издање, ЛАГУНА

КАПЕТАН КУК

Садржај

Прво поглавље:
Одлазак у рат

Друго поглавље:
Мајстор картограф

Треће поглавље:
Дуго путовање

Четврто поглавље:
Неистражене воде

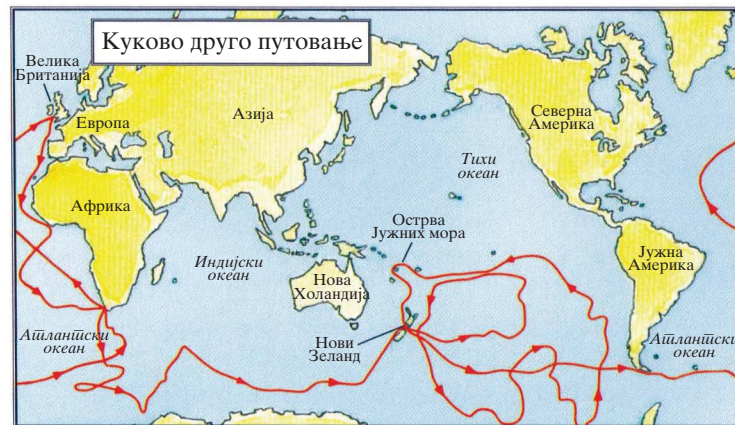
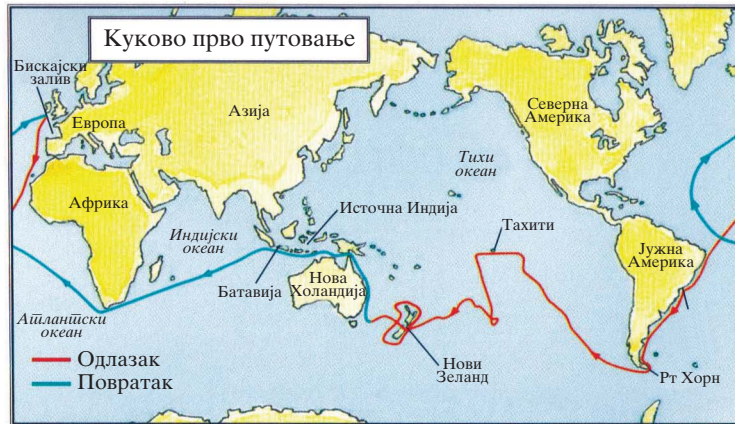
Пето поглавље:
Катастрофа!

Шесто поглавље:
Скривена опасност

Седмо поглавље:
Трећа несрећа

Осмо поглавље:
Кукова последња пловидба

Мој истраживачки живот

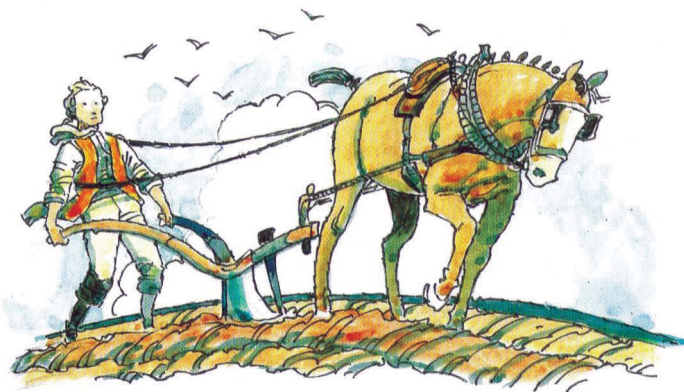
Прво поглавље

Одлазак у рат

Беше то хладно јутро. Сунце се дизало кроз беличасту маглу када је Џејмс Кук изашао да ради на пољу. Чврсто је држао узде чупавог риђана док је орао. Џејмсу је било само осам година, тако да је коњ био много виши од њега, али га је животиња добро познавала и није покушавала да се отргне.

Свуда око њих галебови су кљуцали земљу тражећи црве. Долетели су чак са обале до

Џејмсовог села на северу Енглеске и на крају дана ће се поново вратити назад.

Џејмс их је гледао како одлазе, чезнући да и он може с њима. Жудео је да буде морнар, да преплови море и посети далеке земље – посебно земље које пре њега нико није видео.

Тек што је напунио осамнаест, жеља му се делимично остварила. Добио је посао малог на броду који је за Лондон превозио угаљ из Витбија, једне од највећих лука у

Енглеској. Остали морнари су се жалили на рад од кога пуцају леђа и угљену прашину од које су им лица и руке били црни. Џејмс је био превише узбуђен што плови и није о томе бринуо.

Постао је мајстор у руковању чамцима за

угаљ плитког газа – које су звали „мачке“ – и после шест година унапређен је у бродског официра. Био је то одговоран посао, али Џејмс сада више није био тако срећан. Када је сањао о морнарском животу, замишљао је истраживање егзотичних нових места, а не редовна путовања до лондонског смога.

Најзад, у двадесет шестој години, одлучио је да се пријави у Ратну морнарицу. Другови са брода мислили су да је полудео.

„Зар не знаш да ће ускоро рат?“, питао је један. „Сигурно ћеш да погинеш.“

„Чак и ако не погинеш, зажалићеш што си жив“, рекао је други. „Зар ниси чуо како се поступа са људима у морнарици? Добијеш дванаест удараца бичем само кад проговориш без дозволе!“

Џејмс није одустајао. „Хоћу да видим света“, рекао им је, „а ту жељу ћу најлакше остварити ако ступим у Ратну морнарицу. Осим тога, избије ли рат, хоћу да се борим за своју земљу.“

Није морао дуго да чека. Маја 1756. између Британије и Француске избио је рат. Две године касније, капетан Џејмсовог брода окупио је своју посаду. „Добио сам нова наређења“, објавио је. „Пловићемо са флотом у америчке колоније. Превозимо војску која ће се са Французима борити за превласт над градом Квебеком.“

